Ч. 160. Пятниця 18 (31) липня 1903. Рік XIII.

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій години по полудни.

Редакция і Адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 12.

Письма приймають ся лиш франковані.

Рукописи звертають ся лиш на окреме жадане і за зложенем оплати почтової.

Рекламациї незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої“.

Передплата у Львові в агенциї дневників пасаж Гавсмана ч. 9 і в ц. к. Старостствах на провинциї:
на цілий рік К 4·80
на пів року „ 2·40
на чверть року „ 1·20
місячно . . . „ —·40
Поодиноке число 2 с.

З почтовою пересилкою:
на цілий рік К 10·80
на пів року „ 5·40
на чверть року „ 2·70
місячно . . . „ —·90
Поодиноке число 6 с.

Вісти політичні.

(Положене на Угорщині. — Перед конклявє. — Страйки в Росиї.)

На Угорщині старає ся ґр. Аппоній довести до порозуміня між сторонництвами. Розглянувши ся, яке враженє викликала єго велика промова, вдав ся він в переговори з проводирами обструкциї. Він довго переговорював з послом Оляйом, а безпосередно по скінчених переговорах з тим послом розійшли ся в угорскім соймі всілякі вісти, що заносить ся на угоду, котра має довести до закінченя обструкциї. Як дальше звіщають, має та намірена умова основувати ся на таких услівях: Один член правительственної (ліберальної) партиї предстaвить палаті до ухвали резолюцию, котрою палата візве правительство, щоби оно докладно вичисленим національним домаганям, вчасти при ревізиї войскового закона, вчасти до якогось речинця надало законодатної ваги і форми. Ті національні домаганя, які мали би бути вичислені в згаданій резолюциї, мали би менше більше відповідати домаганям виказаним в знанім пропамятнім письмі ґр. Аппонїого, переданім свого часу міністрови-президентови Сельови, окрім тих домагань, котрі сам ґр. Аппоні покинув. До тих покинених самим ґр. Аппонїм домагань належать — домаганє ревізиї, взглядно знесеня артикулу 18. закона з 1888 року що-до покликуваня запасових резервістів і баханє розміщуваня після народности, після чого самі про себе витворили би ся угорскі полки. Ті домаганя не найдуть місця в згаданій резолюциї. Про команду в мадярскій мові висловив ся сам ґр. Аппоній в своїй послідній промові, що на тепер він того не домагає ся, отже і то не було би уміщене в резолюциї. Всї инші домаганя уміщені в пропамятнім письмі ґр. Аппонїого мали би бути вставлені до резолюциї, яку мала би посольска палата ухвалити. Найзначнїйших членів опозициї покликано до Пешту, щоби з ними порозуміти ся що-до тих справ а ліберальне сторонництво згоджує ся на те, щоби з опозициєю зробити таку угоду. Недавно розійшла ся була вість про розрив в сторонництві угорских людовців. Орґан сего сторонництва запевнює, що ті вісти не мають ніякої основи. Ґр. Іван Зічі, проводир сего сторонництва, зазначив уже свого часу становище свого сторонництва, а оно згідне зовсім з артикулом 12. закона з 1867 р. Людовці бажають уздоровленя парляментарних відносин і в тій справі згоджують ся зовсім з поглядами ґрафа Аппонїого.

Вчера відбуло ся дуже бурливе засїданє в угорскім соймі. Опозицийні посли Пап і Льовашї закинули правительству ґр. Кина-Гедерваріого, що оно старає ся опозицию перекупити. Пос. Пап показував навіть гроші і зложив їх до рук президента палати ґр. Аппонїого, які він одержав від одного посередника за те, аби він кілька днів виїхав з Будапешту і не брав участи в засїданях сойму. На те настав в палаті такий крик, що президент перервав засїданє. По перерві хотів промовляти ґр. Кин-Гедерварі, але опозиция не допустила єго до слова. Засїданє замкнено відтак і назначено слїдуюче на пятницю.

В Римі зібрало ся вже досить кардиналів, аби могли приступити до відкритя конклявє. Вчера зложило окруженє і служба кардиналів присягу, що задержать цїлковиту тайну і мовчанє о тім, що діє ся в конклявє. — Відбуло ся вчера друге торжественне богослуженє за Папу. Явило ся на богослуженю дипльоматичне тїло, запрошені гості і до 50 кардиналів. Службу Божу відправив кардинал Коп з Вроцлава. Перед богослуженєм кардинали відбули довшу нараду.

В Росиї вибухли в кількох місцях великі страйки робітників. І так доносять з Одеси, що там вибух страйк моряків і палячів пароходних. На лінії Одесса-Крим застановлено

---

34)

РУСЯВЕ ВОЛОСЄ.

(*З англійского* — **А. Серджента**).

(Дальше).

Доктор задумав ся. — Оствальд — сказав відтак сам до себе. — Она називала єго Юрий, а я знаю певно, що я чув, як він єї кликав Джес чи Джессі. Нема сумніву, що то та сама пара і очи скрили ся зі страху, що можуть бути вмішані в справу загадочної смерти Ера. Незвичайно дивна річ.

— Длячого Оствальд покинув єї? — спитав відтак др. Прайс голосно.

Алїсия зволїкала з відповідю і горячий румянець встиду облив єї лице.

— Длячого він єї покинув? То она — она — покинула єго!

— Гм, гм! — Доктор легко свиснув. — Ага, тепер приходимо до річи. Покинула єго для Стефана Ера. То хороша мала драма. Любов — заздрість — месть — всї признаки таких історий. А той Стефан Ер — я уважав єго сьвятимм! Він був вітцем тої дитини, що?

— Ні, ні, ні! — крикнула Алїсия. — О, я того не знесу! Мушу вам всьо оповісти! Бачите, Джессі говорила, що Оствальд ущасливив єї і дає їй всьо, чого она лиш захоче і обожає єї і она не хоче єго покидати. Тепер вірю, що она уважала ся жінкою Оствальда, хоч тоді я не хотїла вірити, аби она була такою. І коли она одного дня прийшла, аби відвідати свою бабку, стару Флїнт, з грішми, горівкою, чаєм і всякими иншими річами, мала намір ще того самого вечера вернути. А Стефан — він — не пустив єї.

— Що? Задержав єї против єї волї?

— Так. Я так само при тім завинила, як і Стефан. Я мала єї за злу дївчину і гадала, що може удасть ся нам єї уратувати. Стефан наймив в Бальдвін Курт для старої бабки, для мене і свого брата мешканє і заєдно говорив, що Джессі верне до нас колись. Менї здасть ся, він надіяв ся, що она верне до нас колись вкрита лахами, в нужді і опущеню. Тому ходив він кождого вечера до старого мешканя єї бабки і молив ся там о єї поворот.

— Найпростїйший случай божевільности! — воркнув лїкар. — Шкода, що не було мене зі знарядами під рукою.

— І одного вечера она прийшла. Але не бідна, не нещаслива. Ах ні. Хотїла назад вертати до свого хорошого дому і прийшла лише в намірі, аби принести бабці трохи гроший і ласощий. А Стефан сказав їй: „Ні, ти не вернеш. Мусиш тут лишити ся і обіцяти, що виречеш ся своїх гріхів“. Замкнув двері і не пустив єї.

— Боже! — крикнув др. Прайс. — І він називав себе християнином?

— То робив він для спасеня єї душі; пане докторе — замітила Алїсия благаючо. — Він гадав, що она веде грішне житє і я також так гадала. Инакше я була би єму не помагала.

— Ви помагали єму?

— Так. Я говорила з нею, вплнвала на неї, аби успокоїла ся і відібрала їй шлюбну обручку, котру відтак Стефан відослав до пана Оствальда з порученєм.

— З порученєм від молодої жінки? Очивидно фальшиву відомість.

— Ах, не будьте злобні, пане доктор — відповіла Алїсия і укрила лице в руках — ми справді гадали, що робили для єї добра. Єму донесено, немов би она утїкла з другим мужчиною. Ах, я знаю, то було зле, але він не дав менї прийти до слова і що я могла вдіяти?

— Одно могли ви все таки зробити — відповів доктор поважно. — Ви повинні були пійти до найблизшого полїцийного комісариату і там сказати, що одну женщину заманено підступом в засїдку і там насильно против єї волї задержано єї — атже то дуже великий злочин. Ви скажете, що вам неможливо було Стефана обжалувати? Добре, але позвольте менї звернути вашу увагу на то, що колиб би були то зробили, то Стефан і єго брат були би ще нинї живі і здорові. З того, що ви менї оповідаєте, виходить ясно, що поведенє Стефана було найбільшою причиною єго смерти. Ах Боже, дївчино, не плачте так — що вам стало ся, маєте гістеричний напад?

Майже так виглядало, бо она судорожно ридала, хоч не голосно. Аж коли лїкар подав їй якісь порошки і загрозив їй, що виллє на єї голову коновку студеної води — що було звичайним способом лїчити гістеричні припадки в Уайтчепель — она поволи втихомирила ся. По хвили на стілько прийшла до себе, що змогла розумно говорити.

плавбу. Ожидають приїзду военної маринарки для привернення руху. — З Баку на Кавказі надходять якісь дивні вісти. Ото зелїзниця між Баку а Тифлісом перервана. Рух застановлений з незвістних причин. Здогадують ся, що страйковий рух розширив ся і на зелїзничу службу. До страйку в Баку прилучила ся і служба трамваєва. Задля великого страйку в нафтових закопах Баку потерпіли властителї копалень величезні втрати. Видобуто за час страйку о 20 міліонів пудів менше нафти, ніж би то стало ся в нормальних обставинах. Богато закопів заляла вода.

Новинки.

Львів дня 30 го липня 1903.

— **Впреосьв. Митрополит** А. Шептицкий виїхав передвчера на три тижні зі Львова до Унева. До Львова поверне Впреосьвященний дня 17 серпня.

— **Устні іспити зрілости** розпічнуть ся в місяци вересни в ґімназиях: 1) академичній (руской) у Львові (цілі і поправки) дня 22; 2) Франца Йосифа у Львові (цілі і поправки власного заведеня) дня 14; 3) IV. ґімн. у Львові — відділ головний — (поправки) дня 19; 4) II. ґімн. у Львові (цілі і поправки) дня 14. Б) В школі реальній у Львові (цілі і поправки) дня 15 вересня. Сьв. Яцка в Кракові (поправки) дня 17 вересня, в III. в Кракові (поправки) дня 18 вересня, сьв. Анни в Кракові (поправки) дня 19 вересня, сьв. Анни в Кракові (цілі для женщин) 21 вересня, сьв. Анни в Кракові (цілі для мужчин) дня 22 вересня.

— **Іспит зрілости** в ґімназиї в Станиславові відбув ся в днях від 15 до 20 червня під проводом відпоручника краєвої шкільної ради радника Ст. Пйонткевича. Сьвідоцтво зрілости одержали: Володисл. Батицкий, Ной Дікман, Веслав Добошиньский, Цезар Фестенбурґ, Самуіл Фіхман, Вячесл. Фідлер, Йос. Фінкельштайн, Юстин Ґелертер (з відзн.), Мечисл. Грабовецкий, Казим. Галюх, Миросл. Гаврилів, Пінкас Гесель, Ґвідо Гольцер, Станислав Юрчиньский, Олександер Котиль, Іван Зоровский, Йос. Квятковский, Лейб Ліліенфельд, Мик. Луцкий, Ів. Матеяк, Теод. Олесницкий, Єфроім Шуцман, Винк. Складзей, Евг. Собасовский, Мехель Шпіґель, Ів. Штраль-Пйотровский (з відзн.), Стеф. Щепановский, Волод. Шерский, Стан. Зюлковский. Позволено повторити іспит 2 публичним ученикам і одному екстерністови, репробований один екстерніст.

— **Селяньска бурса в Богородчанах.** Одержуємо до поміщеня отсю оповістку: В послідних роках замітний по доохрестних селах міста Богородчан вельми відрадний рух: селяни посилають своїх синів до VI-клясової школи виділової в Богородчанах і чинять се без ніякої принуки, з власного почину, не зважаючи притім на значні перепони, як велике віддалене, студінь, дощі, повени і т. п. Глядячи на той горячий запал і ту неустрашиму охоту до науки многих спосібних школярів, підніс підписаний гадку засновати в повітовім місті Богородчанах для нашого бідного Підгіря необходимо потрібну „Селяньску бурсу імени Маркіяна Шашкевича". В тій цїли маю честь запросити сим покликом всїх людий доброї волї, так з поміж духовеньства, як і сьвітскої інтелїґенциї, а тим більше з поміж нашого міщаньства та селяньства цїлого повіта Богородчани-Солотвина-Лисець на нараду, що відбуде ся дня 4 серпня с. р. о 10 год. рано в сали повітової ради в Богородчанах. Надію ся, що на тих зборах не забракне ні одного вітця, котрий бажав би, щоби его син міг учащати до висших шкіл, а стати ся се може легко, скоро як найбільше членів приступить відразу до заснованя такої бурси, звістна-ж бо річ, що чим більше буде членів, тим дешевше буде в ній удержане. — О. *Володислав Паук*, парох в Саджаві.

— **Нещаслива пригода.** З Тернополя доносять, що дня 21 с. м. в часї бурі ударив грім в полукіпок збіжа, під котрим схоронив ся був занятий в поли при жниві рільник Дмитрак разом з жінкою і сином. Дмитрак упав на місци трупом, жінку поразив грім, а син вийшов цїло.

— **Огні.** В Ходновичах, пов. перемиского, знищив огонь 5 господарских загород вартости 10.000 кор. Підозріного о підпал Михайла Адамишина арештовано. — В Ганусівцях. пов. станиславівского, згорів дім Лейби Давера вартости 4000 кор. — В присїлку Тарнівске коло Лукавця, пов. чесанівского, згоріло 10 мешкальних домів і 20 господарских будинків загальної вартости 15.000 кор. — В Мшані, пов. львівского, знищив огонь 5 селяньских господарств.

— **Смерть у воді.** Сумна пригода лучила ся дня 24 с. м. в Рудах коло Затора. 16-лїтний хлопець Ян Кендзьор, пастух тамошного війта, пас корови, почім загнав їх до ставу. Не хотячи обходити ставу, пустив ся просто за коровами, а що став був глубокий, а хлопець не умів плавати, то чепив ся коровячого хвоста, щоби в той спосіб дістати ся до берега. На нещастє хвіст вирвав ся єму з рук і хлопець пішов під воду. Винурив ся ще кілька разів на верх, кличучи о поміч. Недалеко стояв 37-лїтний двірский пастух, Микола Новак. На крик хлопця скочив до води, щоби его ратувати. але вскорі почав також тонути, бо хлопець, зловивши его за ноги, тягнув на дно. По хвили оба потонули. Заким прибігли люди і добули їх з води, Кендзьор і Новак були вже неживі.

— **Убийство.** Із Старого Санча доносять, що за містом на зелїзничім шляху найдено онегди рано тїло якогось мужчини з відтятою ногою. Повідомлена про се жандармерия вислідила, що нещасний називав ся Іван Стефаньский і був субєктом в склепі Фр. Домбровского. Убийство доконано на краєвій дорозї, про що сьвідчить калюжа крови на гостинци. Тїло Стефаньского підкинено відтак на зелїзничий шлях, де переїзджаючий поїзд відтяв єму одну ногу. Підозріного виновника жандармерия вже арештувала, хоть ходить чутка, що Стефаньского убили его два брати. з котрими він жив в незгоді, тим більше, що оба брати тепер щезли без вісти.

— **Борба зі збіжевими злодіями.** В ночи на день 26 с. м. скосив хтось коло Араду на Угорщині цїле поле пшениці. Коли властителї пшениці на другий день повиходили на поле жати, побачили там вже лиш стерню. Та не лиш на тім поли але й в многих инших сто-

---

— Я знаю, що заслугую на докори — я відчувала то вже від давного часу — але менї здавало ся, немов би я осуджувала Стефана, коли менї прийшла така гадка до голови. Я жалую тої кривди, яку я їй вчинила, але що-до Стефана, то видить Бог, що він не хотїв їй нїчого злого зробити і робив всьо лиш для еї добра.

— Так єму здавало ся — замітив др. Прайс строго. — Але то страшна відвічальність, брати на себе старанє о спасенє душі других людий. Такою роботою можна накоїти страшного лиха. Але оповідайте дальше. Чи та жінка зносила легко розлуку з Оствальдом?

— Ой, справді нї. Она поводила ся довший час як божевільна. Кидала ся, плакала і просила нас пустити еї.

— І ви то всьо могли стерпіти. Справдї, ви жінки маєте камінні серця одна для другої.

Алїсия заломила руки.

По короткій перерві оповідала дальше:

— Спершу она страшно побивала ся і сумувала, але успокоїла ся відтак, коли ми їй сказали, що в нїякий спосіб не утїкне від нас. Стефан розвідував ся про Оствальда і сказав їй, що она без сумніву не єсть его женою. Оствальд, як говорив Стефан, обманював еї і дуже скоро сприкрив би собі еї, а може то вже й стало ся. Але Джессі уважала себе довгий час за его жінку і коли народила ся мала, то не хотїла еї инакше назвати, як лиш по імени вітця — Юрия Оствальда — бо, як казала, дитина повинна мати імя вітця і то не виглядало на те, немов би она мала причину встидати ся; правда, пане докторе?

— Нї може справдї не мала.

— Отже по уродинах дитини погодила ся з своєю долею Обіцяла не говорити більше про Оствальда та не вертати більше до него. І тоді позволено їй виходити — спершу зі Стефаном, або зі мною і з Діком, а відтак і самій і як здавало ся, она стала цїлком иншою — віддала ся цїлком своїй дитині і радо всїх слухала. Тому гадав Стефан, що она буде могла займити ся проповідями і одного вечера, коли він голосив проповідь в Міль Стріт, взяв еї з собою і велїв їй публично признати ся до давних гріхів.

— Бідне сотворінє!

— Нараз — саме як она скінчила говорити — приступив до неї Юрий Оствальд і крякнув їй кілька слів, від яких она зімлїла і пізнїйше вже нїколи не можна було еї намовити, аби публично виступила.

— Що він їй сказав? Який докір?

— Менї здає ся — відповіла поволи. — Не можу сказати. Я не чула слів, але він так виглядав, немов би хотїв еї убити, так був розлючений. Відтак відійшов і я вже більше не бачила его.

— А що робив Стефан?

— Він був дуже блїдий і понурий. Я знаю, він просив еї, аби віддала ся за него, щоби він міг еї оборонити перед Оствальдом, але она не хотїла.

— Стефан був дуже влюблений в неї?

— Дуже! О, дуже!

— І та любов робила его немилосердним?

— Він не уважав себе за такого — сказала она лагідно. — Він гадав, що він найлїпший. Навіть коли їй обтинав волосє — що она назвала немилосердним — навіть тоді не гадав він зле.

— Обтяв їй волосє? Она мала хороше волосє?

— Пречудне. Сягало їй аж до колїн і низше і було русяве, як золото — так було лискуче і сияюче. Він обтяв его коротко — коротше як якій дитинї — майже при самій голові, як божевільним обтинають.

Др. Прайс пригадав собі на одну ясну русяву головку, яку недавно бачив, на блїде миле личко, окружене русявими кучерями з незвичайно любими, добрими, великими сїрими очима. Чи Алїсия говорила о тій женщинї? Чи то волосє тої женщини упало під немилосердними ножицями загорільця?

— Той чоловік мусїв бути божевільний — сказав відтак, докінчуючи голосно свою гадку.

Алїсия зітхнула.

— Єго отець умер божевільний — відповіла тихим голосом — і кількох его свояків.

— А той другий — Оствальд? — спитав доктор живо. — Опишіть менї его: Чи він так виглядає — середного росту, досить стрункий, темне волосє, бурі очи, борода стрижена в клин і скора нервова бесїда — чи то Юрий Оствальд?

— Я лиш раз его бачила — відповіла Алїсия — але менї здає ся, що він так виглядає.

— Ви би его пізнали?

— Менї видить ся, що пізнала би.

— То ходїть зі мною — сказав лїкар якось поспішно — поясню справу зараз нинї. В тім домі маю одного недужого і менї видає ся, що то буде він. Він лежав недужий на горячку і мене візвали до него день чи два по убийстві Стефана. Я нїколи перше не бачив его і не можу вивідати ся, хто він, хиба що належить до висших кругів. Називає себе Вальд а ходить коло него — нї, того вам не скажу. Ходїть зі мною і погляньте самі.

Алїсия підняла ся і пійшла за ним, не промовивши слова. Ідучи разом улицею, оповідав він їй о пляні, який собі уложив.

— Я не хотїв би властиво, аби ви показували ся — говорив. — Коли б він дїйстно був тим чоловіком, за якого ми его уважаємо, то вашою появою він занепокоїть ся — очивидно, коли він винний; але чогож би він укривав ся в Міль Стріт, коли-б не був винний? Тому ждїть в сїнях, а я отворю двері і тоді ви заглянете, так аби нї він нї его товаришка нїчого не замітили.

Коли прийшли на Міль Стріт, побачила Алїсия, що др. Прайс знов був дуже розгорячкований.

— До чорта! — скрикнув він. — Чейже они не утїкли нам, що?

— Хто?

ронах в цілій охрестности хтось крав в ночи збіже таки з пня. Господарі тоді змовили ся і постановили ставити на ніч варту на поли. Оногди польовий Стефан Торкош зачув около 2 год. рано, що їде якийсь віз і станув як-раз коло поля, котре він стеріг. З воза злізло чотирох людий і двох взяло ся косити пшеницю а два другі вязали снопи і зараз клали на віз. Торкош приступив тоді до них з набитою і готовою до стріляня рушницею та сказав, що арештує їх. Злодії побачивши, що біда, кинулись на польового, але той стрілив і двох з них убив на місци. Коли хотів рушницю набити на ново, два другі злодії кинулись на него і убили єго. Оба злодії втекли а на поли лишили ся три трупи. Обох злодіїв на другий день зловлено і тоді показало ся, що они завели були велику торговлю краденим збіжем.

— **Небезпечне сусідство або драґони в пивници з вином.** У Вінер-Найштадті стоїть залогою 5 полк драґонів, а кожде войско мусить, як звістно, мати касарню. Все було би добре, як би не то, що драґони недавно тому дістали небезпечного сусіда, а тим була фірма „Филип Ґлязер і син“, що продає вино бочками. Але кождий торговельник вина мусить мати, як звістно, пивницю, та й фірма Ґлязерів мала єї, а ціле лихо було лиш в тім, що пивниця мала небезпечне сусідство, бо касарню драґонів, та що вікно від неї виходило як раз на подвіре касарні. З пивниці виходив знедно запах вина і так скоботав драґонів в ніс, що їм від того аж висихало в горлї і они не виділи иньшої ради як лиш забезпечити ся від того скоботаня та посухи в горлї вином з пивниці „Филипа Ґлязера і сина“. Як они добули ся крізь мале віконце до великої пивниці, і звідки взяли вужа, то вже їх тайна, досить, що вужем витягнули з великої бочки, стоячої близько, тілько вина, що ціла шкадрона впала ся до безтяму. Коли вахмайстер увійшов до касарні, застав всїх так пяних, що нїхто вже не міг устояти ся на ногах. Купець каже, що драґоня випили єму 200 літрів вина, а команда полку розвела слїдство в сій справі.

— **За мірило до значіня з'їздів** всїляких соколів та ґімнастиків можна, як то показав з'їзд німецких ґімнастиків в Норимберзї, взяти на сьміло — гектолітер пива. В тих днях, коли в згаданім місті відбувало торжество з'їзду, розпродано на місци вправ 3000 гектолітрів пива, а то в суботу 545 гектолітрів, в неділю 637 гектолітрів (з того можна би здогадувати ся, що ґімнастика мають в неділї і сьвята більшу спрагу як в будні), а в понеділок, второк і середу по 600 гектолітрів. Коли дочислити до того ще й то пиво, яке випито на тиждень наперед підчас приготовлень до з'їзду, то можна сьміло сказати, що німецкі соколи випили кругло 4000 гектолітрів пива.

— **Нещаслива пригода.** Старенька бабуся літ 90 вийшла в Новім Санчи на місто на прохід. Переходячи понад воду, хотіла переконати ся, як глубока вода по другій повени і занурила парасольку у воду. Нараз підмулений беріг обірвав ся і старуха впала у воду дуже глубоку в тім місци. Люди, що виділи потапаючу, кинулись зараз на ратунок, але не могли єї виратувати, а трупа й доси не можна було відшукати.

— **Від громів** згоріло в Рогатинщині в послїдних днях кілька господарств, а в Бабухові забив грім 45-лїтну Каську Паращин. — В Ямници під Станиславовом вдарив грім в стодолу Івана Кіщія; стодола заняла ся а від неї чотирнайцять будинків майже самих найбогатших господарів. Всї були обезпечені.

ТЕЛЕГРАМИ.

Одеса 30 липня. Особові пароходи „Російского тов. пароходної плавби“ розпочали на ново рух, перерваний в наслідок страйку. Обслугу на тих пароходах обняли моряки воєнних кораблів.

Брукселя 30 липня. Палата послів приймяла цілий закон провізоричний в справі цукровій.

Льондон 30 липня. Daily Chronicle доносить, що Росия поробила на Всходї Сполученим Державам і Японії важні уступки. В тій справі появить ся вскорі російский урядовий комунікат.

Рим 30 липня. З нагоди роковин смерти короля Гумберта відбуло ся вчера в Пантеоні заупокійне богослуженє, на котрім явив ся король і королева-вдова Марґарета. З будинків публичних і богато приватних повівали хоругви.

Білгород 30 липня. Вчера відбула ся під проводом короля Петра рада міністрів, котра радила головно над справою усуненя дефіциту з сербского буджету.

Курс львівский.

Дня 29-ого липня 1903.	платять K. c.	жадають K. c.
I. Акциї за штуку.		
Банку гіпот. гал. по 200 зр. . . .	535 —	545 —
Банку гал. для торгов. по 200 зр.	—·—	260·—
Зелїз. Львів-Чернів.-Яси	570 —	580 —
Акциї фабр. Липиньского в Сяноку.	—·—	350·—
II. Листи заставні за 100 зр.		
Банку гіпот. 4% корон	97·80	—·—
Банку гіпот. 5% преміов.	111·25	—·—
Банку гіпот. 4½%	100 80	—·—
4½% листи застав. Банку краев.	101·70	102 40
4% листи застав. Банку краев. .	98 75	99·45
Листи застав. Тов. кред. 4% . . .	98·50	—·—
„ „ 4% льос. в 41½ лїт.	98 50	—·—
„ „ 4% льос. в 56 лїт.	98·55	99·25
III. Облїґи за 100 зр.		
Пропінацийні гал.	99·80	100·50
Облїґи ком. Банку кр. 5% II ем.	101·70	—·—
„ „ „ „ 4½ %	101·75	— —
Зелїз. льокаль.„ 4% по 200 кор.	98·80	99 50
Позичка краев. з 1873 по 6%	—·—	—·—
„ „ 4% по 200 кор.	99·30	100·—
„ „ м. Львова 4% по 200К.	96·30	— —
IV. Льоси.		
Міста Кракова	77·—	84·—
Австр. черв. хреста (Курс віденьский)	54 —	55·50
Угорск. черв. хреста (Курс віденьский)	26·60	27.60
Іт. черв. хрес. 25 фр. (Курс віденьский)	—·—	—·—
Архік. Рудольфа 20К. (Курс віденьский)	68·—	72·—
Базиліка 10 К (Курс віденьский)	18·80	19 80
Joszif 4 К. (Курс віденьский)	8·25	9.50
Сербскі табакові 10фр. (Курс віденьский)	9·50	11.—
V. Монети.		
Дукат цїсарский	11·24	11 40
Рубель паперовий	2·52	2 54
100 марок німецких	116 80	117 50
Доляр америк.	4·80	5 —

— Хто? Ну, а той мужчина, котрого ми глядаємо. Дивіть ся, звідтам від'їздить фіякер.

— Там стоїть пані Бірч, господиня дому, перед дверми — шепнула до него Алїсия.

— Ага, правда. Добрий день, пані Бірч. Вам чей добре поводить ся?

— Саме втратила я одного комірника, коли то хочете назвати добрим поводженєм — відповіла насуплена. — А ще до того такого, що добре платив. Від'їхав фіякром, як який великий пан.

— Ого! А хто такий? Може мій пацієнт?

— Вальд — відповіла пані Бірч. — Вам чей заплатив?

— О, то ні — відповів др. Прайс і старав ся бути веселим і свобідним, але він чейже ще верне?

— Спитайте о то єго дівчини на горі — відозвала ся пані Бірч непривітливо. — Він лишив єї.

Она відвернула ся. Доктор і Алїсия окинули ся здивованими поглядами.

— Чи то Джессі — на горі? — відважила ся Алїсия спитати.

— Менї здаєть ся, що она.

— Ох, пустіть мене до неї. Она тепер така нещаслива.

— Я пійду наперед — відповів доктор. — Ждіть на мене. Але менї здаєть ся, що приходимо пять мінут за пізно.

Джессі стояла як вкопана і не видїла і не чула нїчого, коли др. Прайс живо і цїкаво просунув голову крізь двері. Один погляд показав єму, що єсть. Він сейчас відвернув ся і прикликав Алїсию.

— Ходіть сюди на гору, тут потребує хтось нашої помочи.

Алїсия увійшла до середини. Она здригнула, коли єї погляд упав на Джессине лице і на хвильку вагувала ся, що має робити Відтак приступила близше і притулила бідну, непорушну, бліду стать до своїх грудий.

— Моя бідна Джессю! — сказала.

А Джессі трясучи ся мов у пропасници, припала до неї з плачем — страшний спокій розплив ся вкінци при любовних словах єї старої приятельки.

Др. Прайс уважав, що дальший єго побут непотрібний, коли побачив, що Алїсия мала щиру охоту займити ся бідною полишеною, але заки відійшов, взяв на бік Алїсию і дав їй кілька вказівок.

— Не сумуйте надто — сказав він — а старайте ся превести єї до розмови. То добре їй вробить, коли виговорить ся. Пробуйте єї наклонити, аби оповіла вам цїлу свою історию. Я хотів би довідати ся, хто то той Вальд — чоловік, коло котрого она заходила ся.

— Оствальд — сказала Алїсия шепотом.

— Щось же в тій справі єсть — відозвав ся доктор значучо. — Доведіть єї до того, аби она говорила — то охоронить єї перед можливим запаленєм мозку і дасть нам рівночасно поясненє про те, що ще для нас неясне. Коли-б она не перестала мовчати, то веліть покликати мене.

Алїсия притакнула головою і знов приступила до ліжка, на котрім тепер лежала Джессі. Др. Прайс поглянув ще на Алїсию, заки вийшов, і бачив, як она русяву головку тулила до своєї груди і притиснула свої уста до засумованого лиця.

Коли-б він був причував, що обі приятелька говорили! Джессі оповіла Алїсиї про предложенє Юрия, яке мав перевести пан Фільд. Але Джессі постановила собі нїчого не приймити від Юрия. Она хотїла собі сама заробити на житє. І Алїсия зробила їй предложенє, яке она сейчас приймила. Алїсия мала приятельку на селї, котра мешкала у власнім домку, до котрого обі мали спровадити ся. Джессі мала там жити під називщем вдови Вальд. А що она хотїла мати для дитини сьвіжий сільский воздух, то радо згодила ся на плян Алїсиї.

(Дальше буде).

Надіслане.

За редакцию відповідає: Адам Креховецкий

З друкарні В. Лозиньского — під зарядом В. І. Вебера. (Телефона число 569).